

L'AMOR I LA MORT EN UN MIRALL ENTRE FICCIÓ I REALITAT

Per la seva vuitena pel·lícula -lluny queda el seu debut fa més de vint anys amb *Las horas del día* que el va portar per primera vegada al Truffaut-, el director Jaime Rosales sembla haver volgut fer un punt i a part en la seva carrera. Després de *Girasoles silvestres* i *Petra*, dues obres interessants, però amb un cert regust de fallides i massa acomodades, Rosales planteja a *Morlaix*, un trencament geogràfic, lingüístic i formal. Geogràfic i lingüístic perquè per primera vegada ha rodat íntegrament una pel·lícula a França i en francès, situant-la a la petita localitat que dona nom al film, a la Bretanya. I formal perquè el que planteja és un joc constant amb les textures i el format de la seva obra, alternant, sense seguir aparentment cap patró, el format panoràmic en blanc i negre, el format en 16 mm i color, i finalment la fotografia fixa en B/N. Fa la sensació que en aquest punt i a part, Rosales ha volgut tornar una mica als orígens i indagar específicament en els mecanismes de la mateixa construcció cinematogràfica, com si la combinació de formats fos també una manera de replantejar-se la seva funció i la seva raó de ser com a cineasta.

Els protagonistes de *Morlaix* són joves, uns joves en aquella edat de la vida en què els encreuaments i l'atzar poden condicionar el futur i la configuració de la mateixa existència. I és també aquell moment en el qual la mort i l'amor apareixen com dues constants que determinen la construcció de la personalitat, l'assumpció de responsabilitats i l'orientació vital. En una de les primeres escenes de *Morlaix* veiem a Gwen, la protagonista del film, al costat d'Hugo, el seu germà petit. És l'escena de l'enterrament de la seva mare i com el fet de quedar-se orfes molt aviat condicionarà el seu present i haver d'encarar allò que es pressuposa que va vinculat a l'edat adulta quan en realitat encara no l'han assolit. Rosales ens parla de les vides reals, però també de les vides possibles, de les vides imaginades. Quan en el darrer terç del film la trama fa un salt de més de vint anys, el director ens obre una finestra íntima a com ha estat l'evolució vital dels personatges que hem conegut de joves, però també, de forma subtil, a com les decisions d'aquell encreuament de camins del passat, van condicionar o reorientar les seves vides.

Hi ha alguna cosa de fascinant en les imatges de *Morlaix*, especialment quan, a la meitat de la pel·lícula,

MORLAIX

Espanya, 2025

Direcció: Jaime Rosales

Guió: Jaime Rosales, Fanny Burdino, Samuel Doux, Delphine Gleize

Intèrprets: Aminthe Audiard, Samuel Kircher, Mélanie Thierry

Durada: 124 min

Gènere: drama

Idioma: francès

Subtítols: castellà

Data d'estrena:

14/03/2025

el director fa un gir inesperat jugant amb el concepte metalingüístic, convertint als protagonistes del film en els personatges d'un altre film -també titulat *Morlaix*- que els joves veuen al cinema del poble. Diu Rosales que no cal que ens obsessionem a buscar una lògica estricta en aquesta combinació constant de blanc i negre i color, d'imatges en moviment i de fotografies, de format panoràmic i format ¾. En realitat, no és tant una elecció que percebem com a capriciosa sinó una combinació molt orgànica de moments, com si el director visualitzés en quina textura s'imagina que s'ha de desplegar cada escena. El que en un primer moment pot descol·locar l'espectador, que fins aquell moment ha estat veient una pel·lícula formalment més convencional, esdevé després un mecanisme perfectament orquestrat, que no entorpeix sinó que enriqueix i fa encara més estimulant el material amb el qual està treballant Rosales.

Morlaix funciona com una mena de mirall desdoblant, en el que destaca també l'esplèndid treball del director amb els joves actors protagonistes. Sota l'atenta mirada de la càmera de Rosales tot es percep fluid i natural, sense defugir les evidents referències cinematogràfiques, com el cinema de Rohmer o l'homenatge explícit a *Bande à part* de Godard, amb la famosa escena del ball. *Morlaix* no és només el retorn d'un Rosales en plena forma sinó que segurament es perfila com una de les seves millors pel·lícules, o almenys, una de les més sentides, suggerents i estimulants.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona